

Комунальний заклад Львівської обласної ради
«Львівська обласна універсальна наукова бібліотека»

УДК 025.12(477.83-25)+792.028-055.1(092)
П 36

Славетні галичани

«Пишаюсь тим, що я українець...!». Іванові Гаврилюку 70 років [Текст] : методико-бібліогр. матеріали / упоряд.: Н. Письменна, І. Лешнівська; ред. О. Букавіна; наук. ред., автор передмови і метод. сторінки І. Лешнівська; консультант Р. Давид; ЛОУНБ. – Львів, 2019. – 27 с. – (Славетні галичани).

Підготовлено до ювілею українського актора, режисера, сценариста Івана Гаврилюка.

Для фахівців і тих, хто цікавиться історією українського кіно та творчістю митця.

«ПИШАЮСЬ ТИМ, ЩО Я УКРАЇНЕЦЬ...!»

ІВАНОВІ ГАВРИЛЮКУ 70 РОКІВ

Упорядники: Н. Письменна, І. Лешнівська

Редактор О. Букавіна

**Науковий редактор, автор передмови і метод.
сторінки** І. Лешнівська

Консультант Р. Давид, журналіст-кінознавець, провід.
спеціаліст з планування фільмофонду і рекламно-інформац.
роботи Телекомпанії «Львів-ТБ»

Фотоекспозиція С. Дмитрів

Комп'ютерний набір, верстка, макетування Г. Стадник

Дизайн обкладинки С. Дикого

© ЛОУНБ, 2019

© ВМЛ, 2019

© НЧ, 2019

Львів – 2019

Іванові Гаврилюку – культовій постаті
вітчизняного кіно й громадському
діячеві, щедро обдарованому талантом
митцеві, людині з нестримним бажан-
ням осягнути висоту благородного
свідомого українця

присвячується

*Привіт, Україно, я довго вагався.
Я довго писав ці маленькі слова.
У тебе уже не один закохався.
І в декількох з них вже була булава.
Ти дуже красива, моя Україно.
Й своєю красою дивуєш весь світ.
Тебе вже давно відібрати хотіли.
Наразі ж воюють за Крим і за Схід.
Моя найдорожча, за тебе вмирають.
За тебе лягають в холодній землі.
Яку ще країну так сильно кохають?
За кого ще роблять речі такі?
Країно моя, я молюся до неба.
Я вірю, що ти ще свого досягнеш.
Що хлопці, оті, що померли за тебе.
Гордитися будуть тобою без меж.
І вибори пройдуть, і стихатимуть клятви.
Й побачим, хто вірним лишився тобі.
Країно моя, ти найкращого варта.
Лише не пропадь! Ти потрібна мені.*

Дмитро Данчук

«ЖИВУ ЗА ПРИНЦИПОМ «ЧЕСТЬ, ГІДНІСТЬ І БОГ»

*Боюсь такого сліду на землі,
Щоб, як зимою пройдені сліди,
Весною змиті не були...
Повені боюсь!*

Іван ГАВРИЛЮК

Смертельна небезпека кілька разів заглядала йому у вічі : і як акторові, і як людині. Найважчі трюки у фільмах виконував без дублерів. Один з небагатьох, хто не побоявся провідувати в тюрмі відомого режисера Сергія Параджанова, незважаючи на те, що актора переслідували кадебісти...

Іван Гаврилюк – людина, яка 55 років тому молодим талановитим хлопцем з галицького містечка Олеська, увірвалася в український кінематограф; людина, яка запам'яталася мільйонам своїм стрімким гуцульським арканом-танком гордих і незалежних легінів – з фільму «Анничка».

*Анничко, я тебе не бачу...
Подивись, як я танцюю.
Гей!.. Хто вище ???! Хто
вище!!
– Розстріл...
– То хто ж вище?...*

Народився Іван Гаврилюк в галицькому селі Йосипівці, неподалік містечка Олеська, де стоїть ушавлений замок, 25 вересня 1948 року. Родина Гаврилюків (по лінії батька)

жила там споконвіків. Його прабабця по маминій лінії була чистою німкою. Вона навіть не вміла розмовляти українською мовою.

З більш-менш свідомих років, як і більшість його однолітків, мріяв стати льотчиком. Про акторство з пелюшок, як це полюбляють розповідати деякі його колеги, не думав. Його батько, Ярослав Михайлович, був людиною обдарованою: гарно малював, розписував церкви. Й досі праворуч від дороги з Олеська в Йосипівку стоїть гарна церква, яку він розписував ще юнаком. Ця любов до мистецтва на генетичному рівні передалося і синові.

Біографія батька Івана Гаврилюка дає багатий матеріал для зйомок кіно чи написання книги. Він служив у польській армії, куди його забрали у 1937 році. Через два роки потрапив у німецький полон. Від німців його визволили американці, у яких дослужився до чину сержанта. Від американців знову потрапив у полон до німців. Був у Дахау, звідки його визволили радянські війська. Тато розмовляв німецькою, англійською, польською, лише російською не вмів говорити. В рідну Йосипівку він повернувся в 1946 році.

Мати актора, Лідія (з дому Бідюк), все життя була при батькові. Вона ніде не працювала, і, по суті, присвятила своє життя татові. Завдяки її піклуванню і дбайливому ставленню він прожив 88 років. Для батьків чи не найбільшою проблемою було десь поїхати чи піти разом. Коли актор знімався в кіно і заробляв гроші, то купив батькам путівку на море: так вони вперше разом побували на літньому відпочинку в Одесі.

Цікавим чоловіком був його дід Тимко, мамин батько (татові батьки помирали досить рано). Воював на боці Симона Петлюри і за радянських часів писав у Верховну Раду листи, щоб йому дали пенсію за те, що потерпів від червоних.

Мав він і рідного дядька, маминого брата, який маючи 17 років, був у боївці. «Одного разу під час обстрілу (він був у бойовому дозорі) йому відірвало обидві руки. Він біг до

рідної домівки, доки ще мав сили, а потім впав у невелику річку Люберцю, встромив у воду два обрубки рук і вмер, стікши кров'ю. Його тіло возили по всіх подвір'ях і запитували, чий це син. Коли привезли до нас і запитали мою бабцю (його маму), згорьована жінка відповіла: «Не знаю...». Тим самим зберегла життя всій родині», – розповідав актор.

У 1954 році сім'я переїхала до Львова.

У Львові Іван Гаврилюк навчався у трьох школах: у 51-й – з першого до п'ятого, в 44-й – з п'ятого до восьмого, в 11-й – з дев'ятого до одинадцятого класу. Якраз тоді вперше була введена кабінетна система навчання, яка дозволяла виявляти схильності дітей до різних дисциплін. Він навчався в літературному класі за вільною програмою. Напевно, саме в школі визначилася його доля. Улюбленим заняттям було переписування книг. Щовечора сідав за стіл, зручно розкладав письмові приладдя і переписував Василя Стефаника, Тараса Шевченка, Маркіяна Шашкевича, Фенімора Купера, Жуля Верна. Звичайно, ніхто його не змушував це робити, швидше за все, в тому була певна потреба. І цим наповнювалися ночі хлопця. Ось тоді й народилися його перші вірші.

У школі були прекрасні педагоги, й частенько уроки перетворювалися в цікаві бесіди, а інколи виливалися в дискусії, в колективні пошуки істини.

Стосунки між учителями й учнями були настільки довірливими і дружніми, що, як пригадує Іван Гаврилюк, зі своїм класним керівником Леонідом Антоновичем Чорновілом вони могли спокійно випити по келиху вина й очистити душу у відвертих розмовах...

Іван Гаврилюк завжди був непокірним. З раннього дитинства надзвичайно болісно відчував несправедливість. Характерна історія трапилася з ним, коли вчився у п'ятому класі. Одного дня останнім уроком була російська література. Цей урок вела директор школи. Гаврилюк був хорошим учнем і сидів за першою партою. Перевтомлені діти куняли,

не могли зосередитися, а вчителька нервувала. Тоді він кинув репліку: «А кому Ваш предмет потрібний?». Вчителька як те почула, підскочила до нього, хапнула за вухо й вдарила головою об двері. Після того вліпила ще й «двійку» і записала у щоденник, аби батьки прийшли до школи. У хлопця спалахнув шалений протест на таку несправедливість. Тож тільки задзвонив дзвінок на перерву, він виліз на підвіконня (а це був високий третій поверх) і стрибнув вниз. На щастя, під вікном ріс розлогий кущ дикої ружі...

Але загалом Гаврилюкові таланило на прекрасних учителів: саме вони засіяли в ньому зерна розумного, доброго, вічного.

Відвідував театральний гурток у Будинку вчителя, де читав зі сцени вірші, грав у багатьох виставах різнопланові ролі, серед яких була навіть роль Тараса Шевченка. Писав вірші, які надсилав в тодішню молодіжну газету «Ленінська молодь».

Іван Гаврилюк був знайомий з багатьма письменниками і громадськими діячами: Романом Лубківським, Романом Кудликом, Дмитром Павличком, Романом Іваничуком, В'ячеславом Чорноволом, Дмитром Герасимчуком, братами Михайлом та Богданом Горинями, Богданом Стельмахом, Володимиром Лучуком, Михайлом Косівим, а також багатьма львівськими акторами, музикантами, художниками, архітекторами, співаками: Федором Стригуном, Святославом Максимчуком, Таїсією Литвиненко, Юрком Брилинським.

Тоді ж днював і ночував у Театрі імені Марії Заньковецької, де збиралася уся львівська еліта. Пропадав в театальному кафе, яке мало назву «Комарик», куди на горнятко кави сходився весь тодішній цвіт нації. Але найбільше його вразив театр і його актори. Театром він захворів з першого разу, коли відчув своєрідний театральний запах. А в мистецькому храмі заньківчан він неповторний, як бурхлива юність актора. Та дивовижна театральна атмосфера

й ті унікальні люди, віддані мистецтву, викарбували його долю – долю актора.

Федір Стригун і його дружина Таїсія Литвиненко наполягали вступати в Київський театральний інститут імені Карпенка-Карого на кінофакультет. Протягом тривалого часу готував Івана Гаврилюка до вступу відомий актор Театру імені Марії Заньковецької Святослав Максимчук.

Гаврилюк дуже ретельно готувався до кожного іспиту. Конкурс був шалений – 21 абітурієнт на місце! Але пройшов. Найпарадоксальніше – коли прийшов у свою рідну 11 школу, щоб похвалитися і повідомити про вступ на кінофакультет Київського театального інституту, одна з вчительок відкликала його і запитала: «Скажи, Іване, чесно: скільки батько дав грошей за твій вступ?». Він був вражений і розгублений від такого цинічного запитання.

Навчався Іван Гаврилюк у другому наборі на кіноакторському факультеті, перший випуск якого закінчили Іван Миколайчук, Борислав Брондуков, Валерій Бесараб, Віталій Дорошенко, Олексій Кондратенко, Раїса Недашківська... Разом з ним у групі навчалася 14 чоловік, але ніхто з них так і не став актором кіно.

...А він став. Зіграв майже 70 ролей. Його ніколи не приваблювала робота в театрі. Він не зміг підлаштовуватися під театральний розклад, коли на роботу треба ходити щодня. В кіно було більше волі, демократизму. Професія кіноактора вважалася елітною. Для нього кіно було його біллю. Він завжди повторював, що кіно в ідеалі – це не лише високе мистецтво, а й інструмент ідеології, що впливає на людську підсвідомість. Якщо у держави немає ідеології, то й кіно нема. А це один зі способів знищення держави. Саме І.Гаврилюк був одним з авторів Закону України «Про кіно» (2000).

Смерть шість разів цілувала його в уста. І з коней падав, і над 75-метровою прірвою на гілляці висів, і з потяга на великій швидкості стрибав, обличчя розбивав об каменюки. У

фільмі «Легенда про княгиню Ольгу» його герой мав боротися з ведмедицею. Привезли її з тульського зоопарку лише на день. Дублювати мав господар зоопарку, але за статурою він не був схожим на І. Гаврилюка. Настав вечір, ведмедицю треба було відправляти літаком до Тули. І тоді Гаврилюк вирішив боротися зі звіром сам. В одну руку він взяв хліб і цукор, звір став на задні лапи і пішов на актора. Коли ведмедиця пащею торкнулася хліба, він щосили поклав її на землю, ще й голову встромив у пащу... Йому подобалося переборювати в собі страх...

Його не часто, але зраджували друзі. Його багато хто ненавидів за те, що був незалежним: якщо йому щось не подобалося – він повертався і їхав геть. Якщо когось принижували – міг «послати»... За правду – бив у пику. Його найбільшою бідою була віра в те, що коли когось любиш, шануєш, поважаєш, то ці почуття обов'язково мають бути взаємними...

Він був народним депутатом України IV скликання у фракції «Наша Україна». Його не раз спонукали до зради: пропонували гроші, щоб натиснув на зелену кнопку, коли голосували за спікера Литвина (цей факт Гаврилюк озвучив і з трибуни, і у пресі); переманювали у Партію регіонів за мільйон доларів, а він сказав, що не купується; умовляли бути довіреною особою Януковича в Західній Україні і тоді матиме все, що захоче.

Саме тому він пізніше скаже, що «ми нація, яка цінує більше чуже, ніж своє», «що історія України просякнута одним словом – зрада».

Після піввікового насиченого творчого життя у столиці Іван Гаврилюк повернувся до рідних пенат. У Києві, на жаль, усі його вірні друзі – Іван Миколайчук, Борислав Брондуков, Кость Степанков, Леонід Биков, Сергій Параджанов, Леонід Осика та інші – спочивають у Вічності, залишилися тільки вдови. Як він сам пояснив причину переїзду: столиця стала для нього чужим містом. Він прожив в ній 52 роки (з 1966).

Це місто, він вважає, стає чужим для українців. Київ настільки зрусифікований, що такого не було навіть за «клятих комуністів». Він згадує, як у газеті прочитав інтерв'ю з одним вірменином, який має в Києві бізнес. Цей вірменин влучно сказав про становище української мови в Києві, який йому дуже подобається, але де він за десять років роботи не чув жодного разу українську мову.

І. Гаврилюк страждає від того, що чує в рідній державі чужу мову. Він вважає, що Україна деградує. Говорить про канал «1+1», який позиціонується як патріотичний, український, а демонструє серіал «У неділю рано зілля копала», бездарно знятий і російськомовний...

«...Усе довкола настільки запаразитовано, настільки загиджено українську мову, що боляче на кожному кроці. Коли слухаю журналістів центральних каналів, то не можу зрозуміти, де вони вчилися. Я колись записував ті їхні «перли», але змучився. Коли проходжу біля ЛНУ Франка, можу чути розмови дітей, які вибігають з університету. «Канєшна», «тіпа», «поняв»... Ці слова-паразити страшенно спотворюють мову...».

ТО ЯКИЙ ЖЕ ВІН – ІВАН ГАВРИЛЮК?

Той, хто говорить, що «вибори в Україні потрібно проводити частіше, бо цей процес проявляє усю людську гидоту, яка впливає наверх».

«Одразу видно цих двоногих істот, тих рабів, яких дуже багато, які вилизують будь-що і будь-кому. Є така категорія людей, яким за кожної влади добре».

Той, хто вважає, що «потрібно ухвалити закон про корінний народ: корінним народом є українці. Україна є національна держава».

Той, хто вважає, що «якщо не буде внутрішньої культури, якщо самі себе не поважатимемо і не пишатимемося тим, що ми – українці, хай де опинимося – в Європі, Африці чи Америці – нічого в нас не вийде».

Той, «кому не можуть пробачити, змиритися з тим, що він ніколи нікого не зрадив, не продав, був завжди вільним і гордим – не «лизав» нікому і ніякому режиму зад. Він ніколи не ходив і не кланявся, випрошуючи роль у кіно». «Коли тебе запрошують у гості, то хочуть бачити, правда ж? Тоді ти бажаний, тобі дають слово, право вибору. Так само в кіно. А коли ти сам напросився, виклячив ту роль, то ти вже раб, тобою починають жбурляти. У нас була Революція гідності, в людей має бути та гідність, честь і Бог».

Той, хто вважає, що колись у Верховній Раді «були ще геніальні люди», а тепер «живі маски», а «їхній рівень освіти, культури – це жах». «Можливо, там є 20-30 тих, кого можна назвати людьми, а решта: частина – раби, частина – клінічні debilи, які нічого, крім «Мурзилки», мабуть, не читали... А народ, який таких обирає? Такий же, як вони, бо «йому поставлять діжку пива і горілки, скажуть: «Це Гаврилюк пішов, а він ворог, стріляйте, і люди застрелять. За народ треба пам'ятати, що «це так само, як народна пісня: люди зібралися всім селом і співають пісню, але написали її не вони, а хтось один».

Той, хто вважає, що «уся історія України просякнута, на жаль, одним словом – зрада».

Той, хто вважає, що «немає української влади, там немає етнічних українців. І медіа теж не в руках етнічних українців».

Той, хто не знає відповіді на запитання «де буде Україна – у Вроцлаві, Канаді, Штатах, бо туди виїжджають найкращі українці, бо цю відповідь, на його думку, знали ті, хто давно в могилі».

Твій рейд – не відступ, не втеча. Ми повинні до вільного світу донести правду про те, що діється в нашому краї

«Хлопці, брати мої, шлях, який ви пройшли, це шлях мучеників і героїв. Багато вояків полягло в боях... Смутом та болем огорнуті наші серця... ми не мали чинів, нагород, відзнак, привілеїв, ми не мали навіть прізвищ, імен, лише псевда... **і мали одне право і один обов'язок – захищати Україну, і одну привілею – гинути за неї...** Я бачу як ви змучились, як ви змарніли, як ви виснажились від цієї боротьби, від цієї війни з лютим і підступним ворогом, з яким ми залишилися вічна-віч. Нам ніхто, ніколи не допомагав, ніхто ніколи не прислав навіть іржавого набою, і ви маєте повне право запитати: «Заради чого ці жертви, чи не були вони марні?... »

Бог створив людину, щоб вона була вільною і жила на вільній землі, щоб дітей народжувала, які теж були б свободними і щасливими. Нащадки вибачать нам наші помилки і прогрішіння, адже мета наша була праведна і чиста, мов карпатські джерела, бо дбали ми не про себе, а про майбутнє...

Може, комусь здається, що доля сьогодні відвернулася від нас, і виходу нема; кожна людина має свій вибір, і ми свій зробили, і підемо з ним до кінця. Ми пройшли лише частину шляху, там лишилася земля, яка викохала нас, там лишилися пороги наших осель... Буде важко, але ми повернемось... Я не кажу прощайте, бо вірю в нашу зустріч, вірю в остаточну нашу перемогу, бо коли мільйони людей цього так палко бажають – це станеться! Бог допоможе нам. І кров та смуток обернуться світлом і радістю. До зустрічі, брати мої!»

Командир Рен (фільм «Залізна сотня»)

РЯДКИ З ЖИТТЄПISY

1948, 25 вересня – народився у селі Йосипівка Буського району Львівської області

1954 – родина переїхала до Львова. Навчався у школах № 51, 44, 11

1967 – почав зніматися у кіно

1970 – закінчив Київський інститут театрального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого (кінофакультет, курс Артура Войтецького)

1970-1990 – актор Київської кіностудії ім. О. Довженка

1972 – член Спілки кінематографістів України

1972-1973 – служба в армії

1974 – Гран-прі міжнародного кінофестивалю у Парижі за роль Саші Івакіна у фільмі «Ті, що йдуть за горизонт»

1976 – нагороджений медаллю уряду Болгарії «Шлях до Софії»

1977 – заслужений артист України

1979 – лауреат премії Ленінського комсомолу

1986 – художній керівник кіно-відеооб'єднання «Україна»

1991 – директор кінофірми «Воля ХХ». Президент кінофестивалю «Бригантіна»

1992 – народний артист України

2000 – співавтор Закону України «Про кіно», який ліг під сукно чиновників

2002, квітень – 2005, березень – народний депутат Верховної Ради України IV скликання. Обирався у виборчому окрузі №126 у Львівській області. Був членом депутатської фракції «Наша Україна» партії «Реформи і порядок»

Актор, сценарист, режисер на кіностудії Лариси Роднянської «Контакт». Створив дві ліричні документальні стрічки: «Місто Коломия» та «Прикарпаття. Гори і доли» (разом з Тимуром Залосєвим)

2018 – нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня

2018 – присвоєно звання «Почесний громадянин Буського району»

РОЛІ

Іванко («Анничка», 1968)
Начальник курсів («Комісари», 1970)
Ад'ютант («Родина Коцюбинських», 1970)
Левко Щербина («Хліб і сіль», 1970)
Богдан («Жива вода», 1971)
Максим Беркут («Захар Беркут», 1971)
Дмитро («Зоряний цвіт», 1971)
Михайло Петрович («Іду до тебе», 1971)
Олександр Івакін («Ті, що йдуть за горизонт», 1972)
Яким Сорока («Після ярмарку», 1972)
Макар Істомін («Це сильніше за мене», 1973)
Сильвестр («Новосілля», 1973)
Олексій Карагаєв (немає в титрах) («Бронзовий птах», 1973)
Думитру Мовилян («Усі докази проти нього», 1973)
Іван Франчук («Канал», 1975)
Шахтар Черняк («Танець орла», 1975)
Ленкін («Дума про Ковпака», 1975)
Сержант Іван Сайко «Балтика» («Ати-бати, йшли солдати...», 1976)
Єгер Петро («Дніпровський вітер», 1976)
Василь («Пам'ять землі», 1976)
Моряк Валерка («Тривожний місяць вересень», 1976)
Священик Богдан Чичура («Спокута чужих гріхів», 1978)
Власенко («Віщує перемогу», 1978)
Гриць («Ой, не ходи Грицю, та й на вечорниці», 1978)
Офіцер («Шлях до Софії», 1978)
Капітан Конопльов «Я хочу вас бачити», 1978)
Мартин Шумик («Багряні береги», 1979)
Клим Синиця («Вавилон ХХ», 1979)
Робітник міліції («Завдання з трьома невідомими», 1979)
Слава («В останні дні літа», кіноальманах «Київські зустрічі», 1979)
Командир Ленкін («Від Бугу до Вісли», 1980)

ФІЛЬМИ

Взводний («Школа», 1980) (3 серії)
Маркелл («Сто радощів, або Книга великих відкриттів», 1981)
Адвокат Теофіл Окуневський («Повернення Баттерфляй», 1982)
Антон Пашенко («Потрібні чоловіки», 1983)
Батько («Климко», 1983)
Ведучий (документальний фільм «Якого любили всі...», 1983)
Марко Завгородний («На вагу золота», 1983)
Рус («Легенда про княгиню Ольгу», 1983)
Іван Подбєлов («Тепло студеної осені», 1984)
епізодична роль («У полоні у привидів», 1984)
Незнайомець («Джура – мисливець з Мін-Архара», 1985)
Візір Джаффар («Нові казки Шахерезади», 1986)
Устим Кармелюк («Кармелюк», 1986)
Петро («Поки є час», 1987)
Василько Волинський («Данило – князь Галицький», 1987)
Візір Джаффар («Остання ніч Шахерезади», 1987)
Іван Семенюк («Гори димлять», 1989)
Отаман Іван Сірко («Чорна долина», 1990)
Іван Калита («Небилиці про Івана», 1989)
Лісничий Володимир Крапивич («Карпатське золото», 1991)
Слідчий Богдан Мазепа («Чотири листи фанери», 1992; режисер фільму)
епізодична роль («Іван та кобила», 1992)
Мер міста Тарасенко (серіал «Критичний стан», 2002)
Командир Рен («Залізна сотня», 2004)

ПОЕТИЧНА МОЗАЇКА ІВАНА ГАВРИЛЮКА

«Мабуть, ніхто не може визначити, звідки і коли приходить час, коли людина починає писати. Вірніше, коли вона не може не писати. Я дуже багато їжджу. В експедиції часом люблю лишатися один серед природи, особливо, коли є кінь, і от на коні заїжджаєш або в гори десь далеко, або в степ і бачиш якусь неповторну красу. І відчуваєш, що дивлячись на неї, хочеться поділитися з іншими, прокричати їм про це: «Подивіться, подивіться на цей дивовижний світ!». І, якщо навкруги нікого немає, тоді починаєш писати про те, що побачив».

Тиша – краплина, що падає з даху на брук.
Тиша – дитина, що прагне до маминих рук.
Тиша – це чайка, що скиглить у хмарах єдино.
Тиша – це вперше промовлене батьком «Дитино»...
Тиша – це падає з дуба жолудь,
Тиша – це дзвін серед ранку на сполох.
Тиша – це шепіт вогню про безсмертя,
Тиша – це мовчанка в тиші уперта!
Тиша – це звук поцілунку на вітрі,
Тиша – це вперше відчути, щоб вірити,
Тиша – це гасло одне не підтримане,
Тиша – це цвинтар у хугу закинутий...
В тишу – ідіть,
В тиші – замріть,
В тишу – до Волі.
Бо тиша – душа перед боєм...

Юрію Подільчаку

Невже не буде перемог,
Не буде більше свята,
І не злетить до мене Бог,
За стіл не сяде поруч мого Тата?

* * *

В твоїх очах я бачу пекла Рай
І смуток, і печаль,
І той вогонь, що серце плавить.
В твоїх очах моє життя – діряве...

* * *

Твої очі – море.
Збожеволів я...
Твоє слово – постріл!
А на вустах – зоря!

* * *

Бувають в світі різні дива:
Коли мерзотник і герой,
Коли вельможа та ізгой,
Коли убивця і конвой;
Коли жебрачка і король,
Сідають разом пити пиво,
Бувають в світі різні дива...

Іванові Миколайчуку
Буря в розбухлому серці,
А може, пустота?
І свята вже минули,
І по жнивах уже...
І в світлий день
Дощі й пільма...
І юність промайнула!
І потопились на ставках
Шалені мрії,
А по душі і по очах
Пекельний вітер виє...
І, як пророк,
Шепоче совість зряча:
Уже давно в тобі
Помер той щем гарячий,
Той крик птахів
Тебе не розбудив,
Юначе!

Книжково-ілюстративна виставка

**СТО ОБЛИЧЬ У КІНО І ОДНЕ У ЖИТТІ.
ІВАН ГАВРИЛЮК**

*Коли немає моралі,
ідеології держави, а
влада не боїться гріха,
не буде й України.*

Іван ГАВРИЛЮК

I. Від долі не втечеш і не сховаєшся

Життєвий шлях актора

«Йдучи по життю, я б не хотів,
щоб мої сліди на землі було
загублено».

Іван ГАВРИЛЮК

II. «Пишаюсь тим, що я українець»

Творчий шлях митця

Якщо у держави немає ідеології,
То й кіно нема.

Іван ГАВРИЛЮК

**III. «Треба щось робити, доки ще не пізно й нашу країну не
розірвали на шматки»**

Іван Гаврилюк – громадянин

Мрія росіян – вивести
гібридну націю: без роду,
без племені, без мови
та культури.

Іван ГАВРИЛЮК

«Часто спостерігаю за цим світом і особливо за нашою Україною і персонами, які нею керують. Я на них дивлюся і мені часом дуже хочеться реготати, але це диявольський регіт, від страшного болю. Що відбувається взагалі з людьми, які керують країною? Більшість із них я знаю особисто. Вони були іншими людьми, вони були людьми, а стали якимись двоногими істотами. Їм вже далеко до людей і до самих себе. В Україні

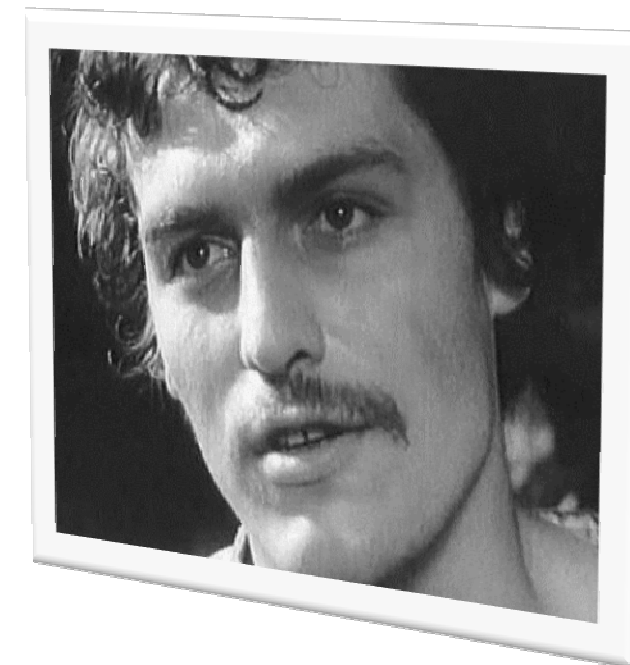
епоха цинізму, і не діють ніякі правила»

*«Я завжди був непокірним. З раннього дитинства надзвичайно болісно переносив несправедливість. **Страшенно не люблю рабів – більше, ніж рабовласників....»***

«Кіно – це така річ, яка формує людську свідомість. Кіно формує свідомість більше, ніж церква. Якщо брати в масштабах держави, то кіно, крім того, що в ідеалі воно має бути високим мистецтвом, ще є інструментом ідеології. За умови, якщо держава цю ідеологію має».

ЛІТЕРАТУРА

Доробок І. Гаврилюка

Іван Гаврилюк: «Робити добро було для нього як дихати» [Текст] : [про І. Миколайчука] / І. Гаврилюк // Кіно-театр. – 2011. – № 3. – С. 9-10.

Іван Гаврилюк: «Усе починалося з Івана Миколайчука» [Текст] / І. Гаврилюк // Іван Миколайчук: магія любові: фотоальбом / упоряд. М. Миколайчук. – Київ, 2011. – С. 73-80.

Час полоти бур'ян [Текст] / І. Гаврилюк // За вільну Україну. – 2002. – 5-6 лип. – С. 4.

Я в обіймах фотографії... [Текст] / І. Гаврилюк. – Львів, 2008. – 150 с.

Інтерв'ю

Іван Гаврилюк: «Волосся запалало – і оператор висипав мені на голову відро піску» [Текст] : розмова з актором / вів О. Пастух // Хрещатик. – 1998. – 30 груд. – С. 26-27.

Іван Гаврилюк: «Йдучи по життю, я б не хотів, щоб мої сліди на землі було загублено» [Текст] : розмова з актором // Хрещатик. – 1998. – 2 жовт.

Іван Гаврилюк. Митець. Сьогодення. Відчуття епохи [Текст] : розмова з актором / вела Людмила Шукшина // Культура і життя. – 1997. – 1 жовт. – С. 4.

Іван Гаврилюк: «Наче по душі, по тілу, по свідомості пройшлися кирзовими чоботами» [Текст] : розмова з актором / вели Наталія Балюк, Інна Пукіш-Юнко // Високий Замок. – 2007. – 14 серп. – С. 4.

Іван Гаврилюк: «Наші біди від того, що не знаємо правди» [Текст] : розмова з актором / вела Галина Вдовиченко // Високий Замок. – 2001. – 22-27 черв. – С. 11.

Іван Гаврилюк: «Нехай мене звинувачують у націоналізмі» [Текст] : розмова з актором / вела Лариса Брюховецька // Кіно-театр. – 2002. – № 1. – С. 24-27.

Іван Гаврилюк «Пишаюсь тим, що я – українець» [Текст] : розмова з актором / вів М. Рудаков // Автографи майстрів / М. Рудаков. – Київ, 2005. – С. 23-24.

Сподівання волелюбного актора [Текст] : розмова з актором / вела Н. Глінка // Кіно-театр. – 1997. – № 2. – С. 50-52.

Іван Гаврилюк. Сто облич у кіно і одне у житті [Текст] : розмова з актором / вів Борис Козловський // Високий Замок. – 2005. – 3 берез. – С. 5.

Іван Гаврилюк: «У мою машину стріляли, за мною цілодобово стежили. Цим і досі займається львівське СБУ» [Текст] : розмова з актором / вела Ілона Богуш // Голос України. – 2003. – 25 лют. – С. 5.

«Якщо у держави немає ідеології, то й кіно нема». Іван Гаврилюк – про прийнятий Закон «Про кіно», що лежить «під сукном», «культуру» депутатів поза сесійною залогою, чоловічу дружбу і зраду друзів [Текст] : розмова з актором / вела Валентина Шурин // Високий Замок. – 2016. – 25 лют. – 2 берез. – С. 10.

Література про митця

Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня незалежності України – орденом «За заслуги» III ступеня ГАВРИЛЮКА Івана Ярославовича – актора, сценариста, режисера [Текст] : указ Президента України від 23 серп. 2018 р. № 241 // Офіційний вісник Президента України. – 2018. – № 22. (17 верес.). – С. 22.

* * *

Войтенко В. Гаврилюк Іван Ярославович [Текст] / В. Войтенко, С. Тримбач // Енциклопедія сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5. – С. 267.

Гаврилюк Іван Ярославович [Текст] // Мистецтво України: біогр. довідник. – Київ, 1997. – С. 133.

Капельгородська Н. Гаврилюк Іван Ярославович [Текст] / Н. Капельгородська, Є. Глущенко, О. Синько // Кіномистецтво України в біографіях : кінодовідник / Н. Капельгородська, Є. Глущенко, О. Синько. – Київ, 2004. – С. 118.

Петрій І. Гаврилюк Іван [Текст] / І. Петрій // Енциклопедія Львова. – Львів, 2007. – Т. 1. – С. 450.

* * *

Анотований каталог фільмів Національної кіностудії художніх фільмів імені Олександра Довженка. 1928-2011

[Текст] / авт.-упоряд.: Р. Прокопенко, О. Кучерявий; Нац. кіностудія художніх фільмів ім. О. Довженка. – Київ, 2011. – 631 с. – Із змісту: [Про І. Гаврилюка]. – С. 19, 38, 57, 105, 116, 123, 135, 150, 154, 165, 170, 175, 179, 184, 195, 231, 243, 258, 265, 271, 283, 291, 352, 378, 387, 410, 432, 446.

Галабурда-Чигрин М. Іван Гаврилюк має «Волю ХХ» [Текст] / Марійка Галабурда-Чигрин // Укр. газета. – 1995. – 2-16 берез.

Іван Миколайчук: магія любові [Текст; образотворчий матеріал] : фотоальбом / упоряд. М. Миколайчук. – Київ, 2011. – 176 с. – Із змісту: [про І. Гаврилюка]. – С. 71, 105, 108, 121, 126, 135, 164, 167-169.

Косничук Е. «Я бачив небо...» [Текст] / Е. Косничук // Культура і життя. – 1989. – 4 черв. – С. 8.

Махтіна Є. Іван Гаврилюк [Текст] / Є. Махтіна // Щасливої дороги / Є. Махтіна. – Київ, 1979. – С. 6-20.

Мусієнко Оксана Станіславівна: матеріали до бібліографії [Текст] / авт.-упоряд. Н. Мусієнко. – Київ: Логос, 2014. – 218 с. – Із змісту: [про І. Гаврилюка]. – № 113, 184.

Розкритись перед братом [Текст] : заслужені артисти УРСР Ярослав та Іван Гаврилюки // Культура і життя. – 1983. – 23 жовт.

* * *

Білий птах українського кіно. Іван Миколайчук [Текст] : методико-бібліогр. матеріали / упоряд.: І. Лешнівська, Н. Письменна; ред. О. Букавіна; ЛОУНБ. – Львів, 2016. – 40 с. – (Життя коротке, а мистецтво вічне). – Із змісту : [Про І. Гаврилюка]. – С. 21, 22, 30.

ВЕБЛОГРАФІЯ

Вовк Л. Найвище звання – це бути людиною [Електронний ресурс] / Леся Вовк. – Режим доступу: <http://buska-crb.blogspot.com/2018/09/>

Іван Гаврилюк: «Іван Миколайчук людей читав, як книжку» [Електронний ресурс] : розмова з актором / вів Михайло Маслій. – Режим доступу: <http://www.ukrkino.com.ua/kinotext/interview/?id=8412>

Іван Гаврилюк: «Уся історія України просякнута одним словом – зрада» [Електронний ресурс] : розмова з актором / вели Леся Бурбан, Андрій Болкун. – Режим доступу: <http://leopolis.news/ivan-gavrylyuk-usya-istoriya-ukrayiny-prosyaknuta-odnym-slovom-zrada/>

Іван Гаврилюк: «Що змінилося? Якщо це цвіт, то я хочу бути будяком...» [Електронний ресурс] : розмова з актором / вів Михайло Маслій. – Режим доступу: <http://m.day.kyiv.ua/uk/article/kultura/ivan-gavrylyuk-sprovid-pro-nabolile>

Іван Гаврилюк: «Якщо прийдуть, буду стріляти: зброя є, і до речі, легальна» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mortal.org.ua/article/340-van-gavrilyuk-yakscho-priydut-budu-strlyati-zbroya-ye-do-rech-legalna.html>

Народний артист України Іван Гаврилюк: «Київ став мені чужим містом» [Електронний ресурс] : розмова з актором / вела Катерина Пешко. – Режим доступу: <http://glavcom.ua/country/culture/narodniy-artist-ukrajini-ivan-gavrilyuk-kijiv-stav-meni-chuzhim-mistom--464116.html>

Останній з могікан [Електронний ресурс] : розмова з актором / вів Михайло Маслій. – Режим доступу: <https://rozmova.wordpress.com/2013/10/03/ivan-havryluk/>